

3.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”

Sàigòn, Chủ nhật ngày 9/11/1975.

1 giờ trưa, tiếng kêu của chị Huệ “*Chàng đến kia!*” giống y như nổi reo vui kỳ lạ vang lên trong chiều Chủ nhật. Chàng đã đến, tựa như hạnh phúc đã hiện ra sau bao nhiêu giông gió khổ đau.

Chúng tôi cùng chia cho nhau những rạn vỡ qua ánh mắt, môi cười và các câu chuyện tưởng chừng không bao giờ dứt... Tuy nhiên, sao có lúc tôi lại thấy rã rời theo cái viễn tượng một ngày kia chàng sẽ “*biến mất*” mãi mãi khỏi đời tôi ... Vì vậy mà đâm như lả ra đến gần muốn ngất xỉu.

Nguyễn rõ ràng lo ngại trước sự biến đổi trên sắc mặt tôi, nắm chặt tay tôi đưa vào nhà hàng Thanh Bạch, nói:

“Chị có vẻ mệt quá! Mồ hôi rịn ướt cả trán.”

Những xúc cảm rồi cũng qua đi để nhường chỗ cho sự hăng nồng trong trái tim một con người “*không bao giờ biết cúi đầu trước Định Mệnh*”, tôi nhìn thẳng Nguyễn:

“Nguyễn có biết sự tinh tế của Nguyễn khiến tôi vô cùng xúc cảm?”

Và tiếp (điệu đau đớn):

“Nhưng không bao giờ chúng mình có được nhau đâu. Cả một tương lai dài đang chờ Nguyễn, còn tương lai tôi thì đã chìm mất tự lâu rồi.”

Đôi mắt Nguyễn nhuốm buồn:

“Nãy giờ là tiếng nói của trái tim. Bây giờ lý trí! Nhưng mà tôi nói thật, tương lai tôi cũng là của chị. Hai mươi bốn năm rồi, tôi vẫn đợi chờ cho đến lúc này...”

Chàng buông thõng câu, không kết thúc.

*

**

Buổi tối ồn ào xe cộ. Ánh mắt Nguyễn phủ trùm lên tôi, kín mít; đôi mày cau lại, những chiếc răng hàm trên cắn chặt lên làn môi dưới.

Im lìm trên ghế đá, nhìn xa xa về hướng phố phường rực sáng, tôi nghe tâm tư ngập tràn thương cảm.

Mãi lâu, Nguyễn nói nhẹ:

“Tôi biết sau khi ra về, chị sẽ vẫn chán!”

Lòng thốt nhiên rung động, tôi không ngờ mình lại còn có thể là đối tượng lưu tâm cho một người trẻ tuổi như vậy. Tôi đáp nhỏ:

“Bây giờ tôi mới thấy lời Nguyễn là đúng. Tôi đang tập sống như Nguyễn, hưởng thụ hạnh phúc một cách dè xèn, bởi vì cả đời dài trước đó, tôi đã phung phí chính mình nhiều quá mà rốt lại cũng chẳng được gì.”

Dù vậy, qua mọi câu chuyện rất vui với toàn tiếng cười vỡ vụn, tự sâu thẳm trái tim, tôi biết rằng tất cả chỉ là gương ép.

Có một lúc tôi lặng im; bên cạnh, giọng Nguyễn áy náy:

“Chị đang bận tâm điều gì đó?”

Tôi không đáp.

Nguyễn gặng:

“Hay tôi không đáng được chị chia sẻ?”

Tôi quay nhìn Nguyễn, dò xét.

Nguyễn cúi đầu:

“Tôi chưa hề có tánh tò mò; vậy mà lạ, mọi nỗi từ chị, tôi đều mong tìm hiểu.”

Tôi cười dịu dàng:

“Sao vậy?”

Nguyễn thành thật:

“Không biết nữa.”

Tôi bật cười thành tiếng:

“Vậy thì tôi cho Nguyễn biết. Tôi đang nghĩ đến một ngày mất Nguyễn, kỷ niệm Sài Gòn mùa đông hôm nay sẽ biến thành nỗi ám ảnh không nhỏ trong tâm hồn tôi.”

Nguyễn kêu lên:

“Thật sao?”

“Thật. Luôn luôn tôi vẫn không tin tưởng được điều gì cả. Chưa bước chân vào tình yêu là đã nghĩ đến ngày ly biệt. Chưa có nhau trong đời đã nghĩ đến chuyện mất nhau.”

Ánh nhìn Nguyễn đăm đăm, cả thân hình bất động.

Tôi lắc đầu mạnh mẽ:

“Mà thôi, bây giờ đang vui, mình chỉ cần như vậy là đủ!”

*

**

Khi chia tay trước ngõ nhà tôi, Nguyễn bỗng ghì vai tôi lại và nói:

“Không đi chơi ban đêm được với chị, buồn quá!”

Tức thì tôi lại thót ngời lên yên sau:

“Nổ máy đi!”

Chiếc xe lao tới. Nguyễn chọt nói:

“Không phải rằng 6 giờ chiều nay chị có hẹn với ông Phong nào đó ở Continental sao?”

Tôi rú lên cười khanh khách khi khám phá ra lý do của “*nỗi buồn vì không đi chơi ban đêm được với chị!*”.

Nguyễn vẫn thắc mắc vì điều vừa hỏi.

Tôi đáp lúc từ già:

“Mười cái hẹn cũng đều vô nghĩa. Bên Nguyễn, tất cả đều vô nghĩa với tôi!

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

... Một hôm nào đó, ở quán sách, khi ta hỏi mua quyển *Đường Trở Về* thì nàng bảo “Khỏi trả tiền, tặng luôn!”

Một điều đặc biệt là cho đến lúc bấy giờ, ta vẫn chưa biết tên nàng. Nàng có xưng ra, nhưng khi trò chuyện, ta cứ mãi chú ý vào màu son và cái gì đâu đâu nên chỉ nghe loáng thoáng. Về nhà nằm đoán tên nàng qua chữ ký trong quyển sách, cũng đành chịu. Chữ nàng như có khuynh hướng giản lược đến tối đa, nét viết mau và thảo quá mà ta chỉ đọc được cái ngày. Nhưng rồi ta cũng được biết tên nàng: Thu Vân. Chỉ chừng đó.

Ta đi uống café với nàng lần đầu, quán lá me. Nàng có cái sắc màu đỏ, khi đi ngoài đường nàng đeo lên vai. Chiếc sắc kẹp trong cánh tay làm ta thấy rất đáng yêu, dáng cách nàng thật phiêu bồng lãng đãng. Đi bên nàng những lúc ấy, ta nghe mình như biến mất vì màu son đặc biệt trên môi nàng.

Ta biết thêm nàng cũng là một tay uống café có hạng. Ngồi uống với nàng, nói chuyện băng quơ. Nói về Dalat và những chuyện yêu đương vớ vẩn. .. Nàng có khuynh hướng đề bẹp ta trong mọi câu chuyện thì phải?...

□